

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupen: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2015, č. j. CPR-2139-2/ČJ-2015-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2015, č. j. 2 A 44/2015 - 31, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2015, č. j. 2 A 44/2015 - 31, kterým městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2015, č. j. CPR-2139-2/ČJ-2015-930310-V243. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 14. 12. 2014, č. j. KRPA-13629-184/ČJ-2011-000022 ve věci jeho správního vyhoštění a uvedené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Stěžovatel v kasační stížnosti současně podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 73 s. ř. s., požádal o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. V rámci odůvodnění své žádosti uvádí, že jeho individuální zájem na ochraně procesních práv (v probíhajícím soudním řízení) významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla přiznáním odkladního účinku vzniknout jiným osobám. Vylučuje nicméně, že by přiznání odkladného účinku vůbec mohlo nějakým třetím osobám újmu způsobit. Má rovněž za to, že přiznání odkladného účinku nemůže kolidovat s žádným důležitým veřejným zájmem. Dodává, že i kdyby výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ve veřejném zájmu byl, nelze tento veřejný zájem stavět do konfliktu se zájmem stěžovatele na spravedlivý proces, neboť dopady, které by vyhoštění na život stěžovatele mělo, jakýkoliv veřejný zájem převyšují. Na podporu svého návrhu cituje stěžovatel závěry vyslovené v usneseních Nejvyššího správního soudu (ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100). Dodává, že odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (nebo jeho částí), ale i přímo ve vztahu ke správnímu

rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotyčné soudní řízení vedlo; na podporu tohoto názoru zmiňuje stěžovatel usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 – 96 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Žalovaná navrhuje zamítnutí uvedeného návrhu, neboť má za to, že stěžovatel žádné relevantní důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neuvedl. Žalovaná se totiž domnívá, že odůvodnění zásahem do práva na spravedlivý proces nemůže být užito jako obecný nástroj pro další legalizaci pobytu cizince na území ČR. Žalovaná se domnívá, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jímž je požadavek, aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a dodržují právní řád ČR. Kromě toho prodlužováním doby pobytu cizince na území ČR nabízí prostor pro zintenzivnění svých vazeb na území a tím dosáhnout aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pro nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejich soukromého a rodinného života.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se použije přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS). Toto břemeno, jak vyplývá z žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, stěžovatel unesl, neboť důvody vzniku újmy v kasační stížnosti zdejšímu soudu srozumitelně předeštel.

Stejnou měrou pozornosti je ovšem třeba reflektovat, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá dočasně Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek

pokračování

zákonným postupem zrušeno. Tento postup proto musí být vyhrazen pouze pro výjimečné případy.

Co se týče konkrétních důvodů, o které stěžovatel svou žádost opírá, zde vychází Nejvyšší správní soud ze shora nastíněného práva stěžovatele, jakožto účastníka, hájit svá práva v řízení o kasační stížnosti nejen prostřednictvím zvoleného právního zástupce, kterému bude udělovat konkrétní pokyny, ale i osobně. Právě z těchto důvodů by měla být vyhoštěvanému cizinci obvykle zachována možnost setrvat na území ČR i po dobu následného kasačního řízení. Pro případ, že by byl stěžovatel se svou kasační stížností úspěšný, skutečně nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace žalobou napadeného vyhoštěvacího rozhodnutí a možným vznikem bezprávné újmy stěžovatele. Takovou újmu lze (z povahy předmětného správního rozhodnutí) zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru stěžovatele, často i s nevratnými důsledky. Z tohoto důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žalobě* proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu). Nelze přitom nalézt rozumný důvod, pro který by mělo pro řízení před kasačním soudem platit něco jiného.

Dále, jakkoli nelze zcela vyloučit, že by v souvislosti se systací účinků správního rozhodnutí mohla v tomto případě hrozit újma jiné osobě, Nejvyšší správní soud takovou možnost považuje za nepravděpodobnou, neboť žádné indicie tomu v posuzované věci nenasvědčují. Lze tedy považovat za splněnou i druhou podmínku pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a sice že dalším setrváním stěžovatele na území ČR nemůže jiným osobám hrozit nepoměrně větší újma, než ta, kterou je ohrožen stěžovatel, nebudou-li účinky předcházejících (soudních i správních) rozhodnutí sistovány.

Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost dodává, že stěžovatel sice ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti obecně hovoří o zcela zásadních dopadech rozhodnutí o vyhoštění do jeho života, nicméně tyto „zásadní dopady“ nijak blíže nekonkretizuje a ani ze správního spisu taková hrozba patrná není. Sám stěžovatel dále neuvádí, že by měl na území České republiky relevantní (například rodinné) vazby, a tak jediným důvodem, o který se jeho návrh opírá, je právě realizace procesních práv v soudním řízení, v němž je přezkoumávána zákonnost rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že tento důvod lze z hlediska podmínek uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. považovat za dostačující.

Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo *v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Stěžovatel především nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Zdejší soud v konkrétních skutkových okolnostech souzeného případu neshledal žádnou okolnost, pro kterou by ve stěžovatelově dočasném setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí o jeho kasační stížnosti musel být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem. Z argumentace žalované není zřejmé, proč se domnívá, že setrváním stěžovatele na území ČR bude narušen veřejný zájem týkající se dodržování právních předpisů. Nejvyšší správní soud porušení tohoto veřejného zájmu neshledal. Pokud žalovaná argumentuje možným prohloubením vazeb stěžovatele v České republice, Nejvyšší správní soud tuto argumentaci považuje za irelevantní. Z obsahu spisu je zřejmé, že stěžovatel pobýval v ČR od roku 1997, nejprve oprávněně do roku 2003, následně neoprávněně od 18. 1. 2003 do 31. 1. 2006 a poté od 9. 12. 2009 do 16. 9. 2010. Od 17. 9. 2010 stěžovatel pobývá na území České republiky v důsledku správního řízení, které je s ním vedeno. Je tak evidentní, že stěžovatel měl již mnoho času na zintenzivnění svých vazeb na území České

republiky. Bez významu přitom není ani fakt, že předmětná věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.) a doba, po kterou budou sistovány účinky rozsudku městského soudu (potažmo rozhodnutí žalované) tak bude jen krátká.

Z uvedených důvodů proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se fakticky dočasně obnovuje zákonný odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalované ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nicméně Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. října 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu